

Оила ва јамият

Oila va jamiat

16

сон

17 – 23
апрел
2002 йил

Ўзбекистон Республикаси Мустақиллик куни – 1991 йил 1 сентябрдан чиқа бошлаган

Муассислар: Ўзбекистон Республикаси Хотин-қизлар қўмитаси, Болалар жамғармаси ва «Соғлом авлод учун» Халқаро жамғармаси

КЕКСАЛАР БОР – ФАЙЗУ БАРАКА БОР...

Қаерда кексалар бўлса, уларга эътибор бўлса, шу жойда файз бор, барака бор.

Ислом КАРИМОВ

Сувратда: Навбатчи шифокор Нигора Усмонова, оромгоҳ директори Лола Йўлдошева (ўртада) ва навбатчи ҳамишира Маҳфузा Мираҳмедова.

Даволаш ишлари бўйича директор ўринбосари Гулирано Маҳмудова Эркин ота Бегматовнинг қон босимини ўлчамоқда.

- Биздан фарзандларимизга қоладигани шу дараҳтлару боғлар-да, - дейишиади Мирраҳим ота Зокиров ва Гулоббой ота Аҳмаджонов.

- Ўргидан данаги ширин, дейишгани рост, - дейди Муаззамхон ая Жалолова набираси билан дийдорлашар экан. Ёллариди сингиллари Раҳима ая Абдуллаева.

- Бу кунларга етганлар бор, етманлар бор, - дейди Зухра ая Содикова Бибисора ая Ганиевага.

Тошкент шаҳридаги "Нуронийлар оромгоҳи" ҳовлисидаги қийғос гуллаб ётган дараҳтлар оралаб аста-аста сайдир килаётган, ўриндикларда уч-тўртта бўлиб сухбатлашаётган нуронийларга караб қалбимизда нурли бир сурурни сеидик. Фотомухбиримиз отахону онахонларни сувратга тушира бошлади. Халқимизда "Ранг кўр, ҳол сўр", деган нақл бор. Чехраларидан нур ёғилаётган қарияларимизнинг қай бири билан сухбатлашмайлик гапни ўтган умларидан, фарзандлари, набираларидан бошлаб, бугунги нурағшон кунларимизга шукроналар айтишиб дуо килишарди.

«Қарияларни қадрлаш йили»да бизга кўрсататётган фамхўрликлари учун Юртбошимизга миннатдорчилик билдираман — танлари соғ, жонлари омон бўлсин, - дейди Чилонзор туманилик Муборак ая Юсупова.

Бу ердаги қариялар билан танишиш давомида уларнинг кўп ҳикматли миннатдорчилик сўзларидан баҳраманд бўлдик.

- Оромгоҳимизга Юртбошимизнинг назарлари тушган, - дейи гап бошлади бош шифокор Лола Йўлдошева. - Аввал бу маскан "Қариялар уйи" бўлган. 1992 йилда Президентимизнинг саъй-харакатлари билан "Нуронийлар оромгоҳи" дам олиш масакнига айлантирилди. Оромгоҳимиз 220 ўринга мўлжалланган. Қарияларимиз туман ёки шаҳар ихтимой таъминот бўлнимлардан берилган бепул йўлланмаларни олиб, 18 кун мобайнинда даволаниб, дам олишади. Бизда асосан кам таъминланган, ёрдамга муҳтоҳ, қаровчисини ўйкотган, уруш ва меҳнат фах-

рийлари дам олиб кетишади. Оромгоҳимиз замон талабларига жавоб берадиган ускуналар билан жиҳозланган. Дам олувчиларимиз учун 5 маҳал умумий ва парҳезли таомлар тайёрланади. Кутубхонамиз доимий ишлаб турибди. Клубимизда концертлар, ҳар хил мавзудаги сухбатлар ташкил қиласиди. Тез-тез саёҳатлар ўюштирамиз.

- Ҳомий ташкилотлар ҳақида ҳам тўхталиб ўтсангиз?

- Биз Юнусобод туманида жойлашганимиз учун туман ҳокимияти барча тадбирларимизга бошкоч бўлиб туришади. Ҳомий ташкилотларни ҳам Юнусобод туман ҳокимияти топиб беради. Бизга ҳозир Дипломатия институти, 8-автосарой ҳомийлик қиласиди.

- Ҳамоангизда алоҳида ўрнак бўлаётган ҳодимларни тилга олиб ўтсангиз?

- Ҳамоамиз жуда аҳил, уларни бир-биридан ажратиб кўрсатгим келмайди, сўраганингиз учун баъзи бирларини тилга олиб ўтаман. Шифокорларимиздан — Гулирано Маҳмудова, Марзия Ағзамова, ҳамишаларимиздан эса — Хуршида Ҳамидова, Маҳфузা Зокировалар онахону отахонларнинг дуоларини олишмокда.

Оромгоҳининг шинам хоналарини айланар эканмиз, дам олувчиларга кўрсатилаётган меҳр, мурватдан кўнглимиз тўлди.

Зеро ўшлигини, бор куҷуғайратни фарзандларининг камолга этиши учун сарфлаган қарияларимиз шундай хордиқ чиқаришга муносиб, деган ўй кечди дилимиздан.

Тоҳир НОРИМОВ
Сувратчи: М. МИРСОДИКОВ

Худойберди ота Сайдов (чапдан) ва Суннат ота Ҳўжаевлар оромгоҳ боғини кезишдан завқ олишади.

Ҳар баҳор ҳам шундай ўтади,
Ҳар баҳор ҳам шу бўлар тақрор...
Сувратда: (чапдан) Наима ая Сайдқосимова, Латофат ая Зокирова ва Нури ая Искандарова.

- Дараҳтларнинг шигил гуллаши, кузги тўқинчиликдан ишонадир, - дейди қувонч билан Мұхаммадназир ота Турсунов (чапда) Анеар ота Исмоилогла.

Мен Тошкентда туғилиб, Нукус шахрида ўғсанман ва у ерда билим олганман. Мактабни тугатчи, Тошкентга келиб, олийгоҳлардан бирига хужхат топширдим ва менга талаба бўлиш баҳти насиб этди.

Мен авваллари жуда қайсар, эрка эдим, факат ўз билганимни қилардим. Ҳатто 11-синфидагимдам кўчада ўйнаб юардид. Йигитлар кетимдан юра бошлиди. Лекин мен уларга њеч этиб бермасдим. Мен ўзим севги нималигини билмайман. Лекин ўтган йили С. исмли бир йигит менга қўнгироқ қилиб, танишмоқчи эканлигини айтди. Лекин, мен устидан кулиб, уни сирадим. У менинг ҳамма экраларимни кўтарди. У қўнгироқ қилганди қайсарлик қилиб гаплашмай ўтирадим. Аммо, С. билан қанақа дўстлациб кетганимни ўзим ҳам билмай колдим. У бадавлат оиласдан бўлганига қарамай, жуда содда, очик қўнгилли бола эди. У Р. деган ўқушининг синфодиши экан. У мендан тўрт ёш катта бўлиб, КМУнинг иқтисодиёт факультетида ўқиди. У ўзининг машинасида синфодшинига келган бўлиб, менинг кўриб кетарди. Бу ҳолат уч ой давом этди. У ҳар куни икки марта келиб кетарди. Лекин, орамизда њеч нарса йўқ эди. Бу орада мактабни тугатиб, Тошкентга кетиб колдим. У Тошкентга қўнгироқ қилидиган бўлди. У менга севги изҳор қилганида, унга фақат дўст бўлишимиз мумкинлигини айтдим. У бунга зўрга кўнди, лекин барибири соғиниганини, кўргиси келаётганини айтарди. Мен бу сўзлари учун уни ўришиб берардим.

Кунлар, ойлар ўтди. Мен ёзги таътилда Нукусга қайтадиган бўлдим. Қайтишими унга айтмагандим. Самолётдан тушас, аэропортда у кутиб турибди. Уша куннинг эртасига у билан учрашид. У менга ота-онаси ўйлантиришмоқчи эканлигини айтди. Чунки у оиласида ёлзиз ўғил эди. Уша куни у менинг қўлимни сўради ва ўйлаб кўришимга бир ой муддат берди. Мен унинг таклифини қабул килолмаслигимни, менга турмуш куриш эрталигани, ўқишини туташиб кераклигини, ҳали уни севишими билмаслигими ва охири отонам рози бўлмаслиги мумкинлигини тушунтиридим. Лекин у менга яхшилаб ўйлаб кўришимни айтди. Кейин у билан авваллорига гаплашиб юравердик.

Бир куни ўйда ўтисрам, телефонни жиринглаб колди. Гўшакни кўтасрам, мактабимизда рус синфида ўқиган А. исмли бора экан. У билан орамизда саломалиқдан бошка њеч нарса йўқ эди. У билан ҳол-аҳвол сўрашиб бўлиб, нимага қўнгироқ қилганди сўрасам, менинг севиб қолганини айтди: «Сен олиб қочиб кетайми ёки совчи юборайми?» — деб сўради. Мен учун бу кутилмаган савол бўлганини учун нима дейдимини билмай колдим. Кейин унга ҳам С.га нима деган бўлсан худди шу сўзларни айтдим. Лекин у менинг сўзларимни тушунди. «Барибири олиб қочиб кетаман!», — деб айтди. Мен унга норози эканлигими, агар олиб қочиб кетса судга беришими айтдим. Уша гапдан кейин у билан умуман гаплашмадим. Нукусда ўн кун бўлиб Тошкента гайтдим. Бу орада ўқишиларим бошланиб кетди. Олиб-

кочиб кетиши - бу қорақалпокларнинг урфодатларидан бири. Бунда йигит яхши кўрган қизини рози-норозилигига, таниш-нотанишилигига қарамай уйига олиб боради. Уйда кўшилар, кариндошлар йигилишиб биргаликда кизнинг бошига рўйм олиб, машинадан тушибир олишади. Кейин қизнинг уйига хабар қилишади. Кизнинг онаси, опа-янгалари келишиади. Баъзи пайтларда кизнинг онаси қизини уради, уришади. Кизнинг қолишига розилигини олгач, бахт тилаб кетади. Лекин қизини қолдирмай олиб

ин ёёғим билан хайдовчини телиб, овони борича бакирдим. Лекин магнитофон овози баланд кўйилган эди. А. қўлимини кўйиб юборгач, мен ёнимдагиларни ура бошлидим. Ҳатто А. нинг қўлини тишлаб олдим. А. га ёмон сўзлар айтдим. «Судга бераман!», — дедим. «Дадам эшитса менгаям, сизларгаям ёмон бўлади!», — дедим, чунки дадам органда ишларди. Лекин Фойдаси бўлмади. Нима килишимни билмай, қўлимини зўрга машинанинг «ручной тормоз»ига олиб бориб, уни тортидим. Лекин бунинг Фойда-

тирид. У: «Тушуниб турибман, лекин кўлимдан њеч нарса келмайди!», — деди. Кейин «кетаман», деб жанжал кўтарибди. Кўшилари: «А. нинг онаси келсин, ўзлари ҳал қилишади, биз сени ќеч кўлими юбора олмаймиз!», — дедиши. Мен ўйимга қўнгироқ қилаётганимда кўлимдан телефонни тортиб олишди. Энди кутишдан бошқа иложим колмади. Ярим соатдан кейин уни онаси келди ва мендан нима гаплигини сўради. Чунки мен ќеч кимни ёнимга яқинлатмай, ҳамма билан уришиб ўтиргандим.

Одатда, бошка кизлар иккича соат йиглаб, охири рози бўлишарди. Ўзимга ўзим ҳайрон қолдим, илгарилар биронта одам сал кўпроқ сўз айтса йиглаб юборардим. Ўша куни эса қўсимга

хатто ёш ҳам келмади. Мен онасига ҳамма бўлиб ўтган воеани айтдим ва менинг қўлимдан бошка ќеч нарса келмади. Мени шахарнинг четида жойлашган уйга олиб боришибди. Олиб бораётгандан мен А. га: «Агар хозир одамлар йигилишади, жанжал чиқарип, ҳамманинг олдида шарманда киламан. Кариндошларингга ёмон сўзлар айтаман. Шунинг учун халияни кеч эмас, машинани тўхтатиб менинг ташлаб кетинглар!», — дедим. У эса: «Ҳаммаси яхши бўлади, ҳали баҳти бўлиб кетамиз!», — деди. Мен ундан қанчалик нафрлатнинимни, агар мард йигит бўлса, бундай кимласлиги лозимлигини айтдим. У ўйимизга совчи юборса, менинг йўй, деб юборишмадан кўркиб шундай қилганини айтди. Хуллас, мен уни тутхатишга кўн уриндид. Ҳатто, тегишига розиман, фақат иккиси йилдан кейин совчи юбор, дедим. У эса ишонади. Машина бир ўй олдига келиб тўхтаб, сигнал берди. Бир киши чиқарип дарвазани очди. Машина ичкари киргач, ичкаридан иккита хотин югуриб чиқди. Машинадан хайдовчи билан иккита йигит бўшишиб, менинг А. билан бирга қолдири. Мен дунёдаги энг «ширин» сўзларни айтди, уни ура бошлидим. У менинг қўлларимни ушлаб турди. Мен ёёғим билан машина ойналарини синдермоқчи бўлиб тепдим. Ойналар бакувват экан, синмади. Кейин, ёёғим билан сигнални босиб турдим. Қўшиларни йигила бошлидди. Иккита хотин келиб, А.ни түшириб юбориб, менинг нимага бунака қилаётганини сабабини сўрашибди. Мен ўларга А. билан орамизда ќеч нарса йўклигини, барибири бу ерда колмаслигими, дадам эшитса ёмон бўлишини, ҳалияни кеч эмаслигими айтиб тушунтироқчи бўлдим. Лекин, улар тушунишни ям исташмади. Машинадан ўзим тушшиб, уйга яқинлашганимда кўча эшикдан бир киз кириб келди. Унга қарасам, иккиси йил олдин «Тил маркази»да бирга ўқиган Гулноза экан. А. амакисининг ўғли экан. Гулнозага менинг бу ердаг чиқарип юборишни илтимос килиб, вазиятни тушун-

кетадиганлар ҳам бор. Лекин, шахримиз эканлигини айтди. Эшишиб қолганилар фалончингизни кизи қайтиб келиби, деб гийбат килишишади. Оридан бир ой ўтди. Айттилган куни С. қўнгироқ қилди. Мен унга жавобим ўзарганини кимаслигими таътилдам. У эса ќеч нарса бўлмагандай, аввалик гаплашибверди. Уша кундан кейин биз яна уч ой гаплашиб юборди. Ота-онаам радио жавобини бердиши. Бир ойдан кейин уйландин ва мен уни йўкотганини сезиб, унга қанчалик ўрганиб қолганини айтди. Хуллас, мен уни тутхатишга кўн уриндид. Ҳатто, тегишига розиман, фақат иккиси йилдан кейин совчи юбор, дедим. У эса ишонади. Машина бир ўй олдига келиб тўхтаб, сигнал берди. Бир киши чиқарип дарвазани очди. Машина ичкари киргач, ичкаридан иккита хотин югуриб чиқди. Машинадан хайдовчи билан иккита йигит бўшишиб, менинг А. билан бирга қолдири. Мен дунёдаги энг «ширин» сўзларни айтди, уни ура бошлидим. У менинг қўлларимни ушлаб турди. Мен ёёғим билан машина ойналарини синдермоқчи бўлиб тепдим. Ойналар бакувват экан, синмади. Кейин, ёёғим билан сигнални босиб турдим. Қўшиларни йигила бошлидди. Иккита хотин келиб, А.ни түшириб юбориб, менинг нимага бунака қилаётганини сабабини сўрашибди. Мен ўларга А. билан орамизда ќеч нарса йўклигини, барибири бу ерда колмаслигими, дадам эшитса ёмон бўлишини, ҳалияни кеч эмаслигими айтиб тушунтироқчи бўлдим. Лекин, улар тушунишни ям исташмади. Машинадан ўзим тушшиб, уйга яқинлашганимда кўча эшикдан бир киз кириб келди. Унга қарасам, иккиси йил олдин «Тил маркази»да бирга ўқиган Гулноза экан. А. амакисининг ўғли экан. Гулнозага менинг бу ердаг чиқарип юборишни илтимос килиб, вазиятни тушун-

демид. Боласи ўйланди, оталик бурчи экан, дедим. Тўйга ҳам борди. Оридан шунча вақт ўтиб биринчи хотини энди керак бўлиб қолибди. У менга ўйланганидан кейин ҳам ўша (собиқ хотини) билан гаплашиб турар экан. Шундай экан, нима қўлар эди ундан ажраби, менинг умримни хазон килиб, қатор-қатор бола туғдириб? Болалариминг ҳам отасидан кўнгли совиган. Мана шу сатрларни ёзаятма-ну юрагим бўм-бўш. Эрим собиқ хотинини кетган. Бир кун олдин мен билан жанжаллашиб «бор, йўқол!», — деб кет-

ди. Бугун шанба, ўғилларим ўқишидан келишади. Оталининг кетганини билб нима дейишиади? Мен ўзимни ҳақоратланган, инсоний қадр-қиммати поймол килинган деб ҳис килаётпаман.

Менинг ҳамма масхара қилаётгандек, ҳатто овсинарим, кайниларим қўлини бигиз килиб: «Ана, сени ташлаб биринчи хотинини кетдими!», — дейишаётгандек бўлаяти.

Менга маслаҳат беринг, азизларим.

РАЙНО

Оҳангарон

АЙБСИЗ АЙБДОР БЎЛДИМ

Дил
изхори

МЕН УНГА ИШОНИБМАН...

1980 йил ўкув юртларидан бирини тугатдим. Ишга жойлашдим. Оиласда катта кизман. Мен турмуш куриш ҳақида ўйламас эдим. Ўқишига берилган эдим. Ота-онаам ҳам биз фарзандларига «ўқинглар» дер эдилар. Мен тенгигиз кизлар турмуш куришиб 1-2 тадан фарзанди ҳам бўлишди. Онаминг кистови билан мен ҳам турмуш курдим. Лекин бирорни баҳтли қиласман деб ўзимни.

баҳтсиз қилдим. Ўзим бокира киз бўла туриб ўйланшиб, ажрашган одам билан турмуш курдим. Уни яхши одам дейишса, ишонибман. Унинг бир кун келиб: «Сен менга нега тегдинг, мен сени ёмон кўраман!», — дейишини ўйламаб. Бунинг учун ўзимни сира-сира кечиролмайман. Ўша пайтда менга ќеч ким: «Кўйсанг-чи, бу одам сенинг тенгинг эмас!», — демади. Мана, 20 йилдан ортиқ яшяпмиз. 4

та фарзандим бор. Уч ўғил, бир қиз. Иккита ўғлим Тошкентдаги колледжа ўқишиади. Ўзим ишлайман. Ташки кўришидан мендан, бизнинг оиласдан баҳтли одам, оила йўқдек. Аслида-чи, эрим кўпичча иҷб келади. Фарзандларига менинг фақат ёмонлайди, инсон боласи чида бўлмайдиган сўзлар билан ҳақоратлайди. Олдинги хотинидан битта боласи бор. Алиментини тўлаб келди. Майли

тирид. У: «Тушуниб турибман, лекин кўлимдан њеч нарса келмайди!», — деди. Кейин «кетаман», деб жанжал кўтарибди. Кўшилари: «А. нинг онаси келсин, ўзлари ҳал қилишади, биз сени ќеч кўлими юбора олмаймиз!», — дедиши. Мен ўйимга қўнгироқ қилаётганимда кўлимдан телефонни тортиб олишди. Энди кутишдан бошқа иложим колмади. Ярим соатдан кейин унина онеси келди ва мендан нима гаплигини сўради. Чунки мен ќеч кимни ёнимга яқинлатмай, ҳамма билан уришиб ўтиргандим.

Одатда, бошка кизлар иккича соат йиглаб, охири рози бўлишарди. Ўзимга ўзим ҳайрон қолдим, илгарилар биронта одам сал кўпроқ сўз айтса йиглаб юборардим. Ўша куни эса қўсимга

